

ഈമാനും ഇസ്‌ലാമും

അകപുറ പാരസ്പര്യവും സ്വാധീനവും

അബൂ ബസ്മിർ ത്വർത്സുസി

തർജ്ജുമ

فك الله أسره
അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ

ഈമാനും ഇസ്‌ലാമും

അകപുറ പാരസ്പര്യവും സ്വാധീനവും

അബൂ ബസ്മീർ ത്വർത്സുസി

തർജ്ജുമ

فك الله أسره هكايه هاسنه

നിറയാർദ്രനും ദയാലുവുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ
നാമത്തിൽ.

ഉലകങ്ങൾക്കുടയോനായ അല്ലാഹുവിനാണ് സ്തുതി.

നിറയാർദ്രൻ ദയാലു.

മൂല്യവിധിനാളിന്നധിപതി.

ഞങ്ങൾ നിനക്കു മാത്രം വഴിപ്പെടുന്നു,

ഞങ്ങൾ നിന്നോട് മാത്രം തുണയിരിക്കുന്നു.

നേർപാതയിലേക്ക് നീ ഞങ്ങളെ നയിക്കേണമേ

നീ പ്രസാദിച്ചവരുടെ പാത

നീ ദ്വേഷിച്ചവരുടെയല്ല, ഭംഗ മാർഗികളുടേതുമല്ല

ഒന്നാം കാണ്ഡം

എല്ലാ മുത്ത്മിനും മുസ്ലിമാണ്,
എല്ലാ മുസ്ലിമും മുത്ത്മിനല്ല

എല്ലാ യഥാർഥ വിശ്വാസിയും മുസ്‌ലിമാണെന്നതിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമപ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു, **"മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ അവയവമുണ്ട്. അത് നന്നായാൽ ശരീരം മുഴുവൻ നന്നായി. അത് ദുഷിച്ചാൽ ശരീരം മുഴുവൻ ചീത്തയായി. ഹൃദയമാണത്"** (ബുഖാരി). ഇബ്നു ഹജർ തന്റെ ഫതഹുൽ ബാരിയിൽ എഴുതുന്നു, "ഹൃദയം ശരീരത്തിന്റെ മുഴുവൻ നേതാവാണ് എന്നതാണതിന്റെ സവിശേഷത. അതു നന്നായാൽ ഉടലാസകലം നന്നായി. നേതാവ് കുഴപ്പത്തിലായാൽ ശരീരം പൈശാചികമാകും" (ഫതഹുൽ ബാരി 1 / 128).

എല്ലാ മുസ്‌ലിമും മുഅ്മിനല്ലെന്ന് നാം പറയാൻ കാരണം, ഒരാൾ ഇസ്‌ലാമികമായ കർമ്മങ്ങളൊക്കെയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും കപടനെ പോലെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്നതെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ മുസ്‌ലിമാണെന്ന് കാണിക്കുവാൻ അയാൾക്കൊക്കും. പക്ഷേ, യഥാർഥത്തിൽ അയാൾ കാഫിറാണ്, വിശ്വാസിയേയല്ല. അയാൾ തന്റെ കുഫ്ർ മറച്ചു വെച്ചു. എന്നാൽ അയാൾ കുഫ്ർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നേയില്ലെന്ന് അതിന്നർത്ഥമില്ല. ആന്തരിക വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് യഥാർഥത്തിൽ കർമം. തങ്ങളോട് യോജിക്കുകയും അടുത്ത് നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് മുന്നിൽ അവരത് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു നുണയോട് കൂടി മുഴുവൻ ജീവിതവും ജീവിച്ചു തീർക്കാൻ ആർക്കുമാകില്ല. താൻ മുസ്‌ലിമാണെന്ന് മറ്റുള്ളവരെ കാണിക്കാൻ വേണ്ടി എത്രത്തോളം തന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം മറച്ചു വെച്ചാലും അവനിലത് പ്രകടമാവുക തന്നെ ചെയ്യും. കാഫിറാണെങ്കിൽ തന്റെ ഉള്ളിലുള്ളത് പോലെ പുറത്തും അവൻ കുഫ്ർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

രണ്ടാം കാന്ധം

കുഹ്റിന്റെയും ഈമാനിന്റെയും വിധി
ബാഹ്യതലം നോക്കിയാണ്,
ആന്തരികാവസ്ഥ നോക്കിയല്ല
രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്

താൻ മുസ്ലിമാണെന്ന് ജനങ്ങളെ വിശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി
ഒരാൾ ഇസ്ലാം പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാൾ
പ്രകടിപ്പിച്ചത് പ്രകാരമാണ് നാം അയാളിൽ വിധി കൽപിക്കുക.
ഒരാൾ കുഫ്ർ പറയുകയും കുഫ്ർ
പ്രകടിപ്പിക്കുകയുമാണെങ്കിൽ അയാളെ അതനുസരിച്ച് നാം
വിധിക്കും.

ഒരാൾ ചെയ്തത്, ഈമാനിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണോ അതോ
കുഫ്റിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണോയെന്ന് അയാളുടെ
ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങളും വാക്കുകളും നോക്കിയാണ് വിധിക്കുക.
ആരെങ്കിലും കുഫ്റോ ശിർകോ പ്രവർത്തിക്കുകയും,
എന്നാൽ അയാളെ തക്ഫീർ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് തടയുന്ന
ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ നാം അയാളെ
കാഫിറായി പ്രഖ്യാപിക്കും. തെളിവ്, പ്രവാചകൻ
പഠിപ്പിച്ചതിലുണ്ട്. **"ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്
മുഹമ്മദുർറസൂലുല്ലാഹ് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും
നിസ്കരിക്കുകയും സകാത് നൽകുകയും ചെയ്യുവോളം
ജനങ്ങളോട് ഒന്നടങ്കം യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ
കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അയാളുടെ
രക്തവും ധനവും സുരക്ഷിതമായിരിക്കും, ഇസ്ലാമിന്റെ
അവകാശത്തിൽ പെട്ടതൊഴികെ"** (ബുഖാരി, മുസ്ലിം).

അവരുടെ രക്തവും ധനവും വിരോധിക്കപ്പെട്ടതിന് കാരണം
അവർ മൊഴിഞ്ഞ ശഹാദതും അവരുടെ നിസ്കാരവും
ആവരുടെ സകാതുമാണ്. ഇബ്നു തയ്മിയ്യ തന്റെ
സുപ്രസിദ്ധമായ 'അസ്സാരിമുൽ മസ്ലൂലി' ൽ പറയുന്നു,
"അതിന്നർത്ഥം അവരുടെ ബാഹ്യ ഇസ്ലാമിനെ
അംഗീകരിക്കാൻ ഞാൻ കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണ്.

അവരുടെ അകക്കാരുങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലേക്ക് വിട്ടു കൊടുക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ പോലും വ്യക്തമായ തെളിവുകളും സാക്ഷ്യങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കിയോ കുറ്റസമ്മതം പരിഗണിച്ചോ അല്ലാതെ, തന്റെ അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ, മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നത് കേട്ടോ, വഹ്‌യ് അനുസരിച്ചോ പ്രവാചകൻ ആരിലും ശിക്ഷ വിധിച്ചിട്ടില്ല"

ശിക്ഷാവിധിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയത്തിനും ഇടയില്ലാത്ത വിധം യാഥാർത്ഥ്യം വ്യക്തമാക്കപ്പെടണമെന്നാണെങ്കിൽ പിന്നെ, പാപങ്ങളിലും ഗൗരവമേറിയ കുഫ്‌റിന്റെയും ഇർതിദാദിന്റെയും കാര്യത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ എത്ര മാത്രം ഗൗരവവും സുതാര്യവുമായിരിക്കണം! സംശയത്തിന്റെ പേരിൽ ആരെയും തക്ഫീർ ചെയ്യാനാവില്ല.

നാം രണ്ട് തീവ്രതകൾക്കിടയിലാണ് കഴിഞ്ഞു കൂട്ടുന്നത്. ഒരു കൂട്ടർ തീവ്ര തക്ഫീറിന്റെ ആളുകളാണ്. കാര്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കാതെയും സംശയങ്ങൾ ദൂരീകരിക്കാതെയും ചടപടാന്ന് ജനങ്ങളിൽ കുഫ്‌റിന്റെ വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നവരാണ് അവർ. ഖവാരിജിന്റെ തീവ്ര സവിശേഷ ഗുണം പേറുന്നവരാണവർ.

രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർ, ആർ എത്ര തന്നെ കുഫ്‌റിലും ശിർകിലും വീണുരുണ്ടാൽ പോലും കുഫ്‌ർ വിധിക്കാത്തതാണ്. അക്കൂട്ടരെ കുഫ്‌റും ശിർകും വിധിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് തടയുന്ന ഒരു ബിനു പോലുമില്ല. എന്നിട്ടും, അവരുടെ നെഞ്ചിനുള്ളിൽ കയറി നോക്കിയോ എന്നവർ ചോദിക്കും. ഹൃദയത്തിലുള്ളത് അല്ലാഹു മാത്രമാണല്ലോ അറിയുക.

ഈ രണ്ട് തീവ്രതയും പിഴച്ചതാണ്. അഹ്ലുസ്സുന്നയുടെ നേർമാർഗം ജനങ്ങളുടെ വ്യക്തമായ ബാഹ്യതലം നോക്കി മാത്രം വിധി കല്പിക്കലാണ്, അന്തഃരംഗത്തെ സംശയാസ്പദമായതിൽ വിധിക്കലല്ല. പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു, **"ആർ നമ്മുടെ നിസ്കാരം നിസ്കരിച്ചുവെ, ആർ നമ്മുടെ വിബ്ലയെ മുന്നിട്ടുവെ, നാം അവർക്കെതിരെ ഭക്ഷിച്ചുവെ മുസ്ലിമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെയും ദൂതന്റെയും സംരക്ഷണത്തിലാണ്"** (ബുഖാരി). പ്രവാചകൻ ജനങ്ങളുടെ ബാഹ്യാവസ്ഥ പരിഗണിച്ചാണ് വിധി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ നിസ്കാരം, വിബ്ല, അറവ് ഒക്കെ പരിഗണിച്ചത് അതുകൊണ്ടാണ്.

ആളുകളുടെ ആന്തരികതലമല്ല, ബാഹ്യാവസ്ഥയാണ് നാം പരിഗണിക്കേണ്ടതെന്നതിന് നാം തെളിവ് പിടിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രമാണം ഉസാമ ബിൻ സയ്ദിന്റെ ഹദീമാണ്.

ഉസാമ ബിൻ സയ്ദ് പറയുന്നു, **ജുഹയ്ന ഗോത്രത്തിന്റെ ഉപവിഭാഗമായ ഹുറാവ ഇന്ന ഗോത്രത്തെ ഒരു വസന്തകാല പ്രഭാതത്തിൽ ഞങ്ങൾ ആക്രമിച്ചു. അവരുടെ ആളുകളെ തടവുകാരാക്കി. അതിനിടയിൽ ഞാനും ഒരു അൻസാരിയും ചേർന്ന് ഒരാളെ പിടിച്ചു. ഉടനെ അയാൾ 'ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്' പറഞ്ഞു. അതോടെ അൻസാരി അയാളെ വിട്ട് പിൻവാങ്ങി. എന്നാൽ ഞാനയാളെ കുന്തമെറിഞ്ഞ് കൊന്നു. പിന്നീട് ഇതേക്കുറിച്ച് ഞാൻ പ്രവാചകനോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവിടുന്ന് ചോദിച്ചു, "അയാൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതിന് ശേഷവും നീ അയാളെ കൊന്നുകളഞ്ഞുവോ?" പ്രവാചകൻ**

അതാവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ അന്നേവരെ മുസ്‌ലിമായിരുന്നില്ലെങ്കിലെന്ന് ഞാനാശിച്ചു പോയി (ബുഖാരി, മുസ്‌ലിം).

മറ്റൊരു നിവേദന പ്രകാരം പ്രവാചകൻ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചതായി കാണാം, **"ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്" പറഞ്ഞ ശേഷവും നീ അയാളെ വധിച്ചുവോ?". അപ്പോൾ ഉസാമ ഇങ്ങനെ ന്യായീകരിച്ചു, "പ്രവാചകരേ, ആയുധം കണ്ട് ഭയന്നാണ് അയാൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്". പ്രവാചകൻ ചോദിച്ചു, "അങ്ങനെയാണോ പറഞ്ഞതെന്നറിയാൻ നീ അയാളുടെ ഹൃദയം മുറിച്ചു നോക്കിയോ?" (ബുഖാരി, മുസ്‌ലിം).**

ഇവിടെ, സംശയത്തിന്റെ പേരിലാണ് അയാൾ വധിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് നമുക്ക് കാണാനാകും. അയാളുടെ ആന്തരികാവസ്ഥ അയാൾ പ്രകടിപ്പിച്ച ബാഹ്യസാക്ഷ്യത്തിന് അനുരൂപമല്ലെന്ന് ധരിച്ചാണ് ഉസാമ അയാളെ വധിച്ചത്. ഇവിടെ ഉസാമായെ വിമർശിച്ചതിൽ നിന്ന് ആളുകളുടെ ഉള്ളുകളിലേക്ക് നോക്കുന്നത് പ്രവാചകൻ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയതായി ഈ ഹദീഥ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിഷയം മുർജിഅ തെറ്റായാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ ഹദീഥ് അവരുടെ ധാരണകൾക്ക് തന്നെ കടകവിരുദ്ധമാണ്.

നാം ഏതെങ്കിലും ഒരു ത്യാഗൂതിനെ കാഫിറെന്ന് വിളിച്ചാൽ അവർ നമ്മോട് ചോദിക്കുകയാണ്, ഇങ്ങനെ ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾക്കങ്ങനെയൊക്കുമെന്ന്? നിങ്ങളവരുടെ നെഞ്ചുകൾ പിളർന്ന് ഉള്ളിൽക്കയറി നോക്കിയോയെന്നവർ നമ്മോട്

ചോദിക്കുന്നു. അതെ, നീ അവന്റെ ഹൃദയം പിളർന്നു നോക്കിയോയെന്ന് പ്രവാചകൻ ചോദിച്ചത്, ആരുടെയും ഹൃദയം പിളർന്നു നോക്കേണ്ടതില്ല, ബാഹ്യതലം മാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ മതിയെന്നതിനുള്ള തെളിവാണ്. ആരുടേയും ആന്തരികതലം പരിഗണിക്കാൻ നാം കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആർക്കും അവരുടെ അകവിശേഷങ്ങൾ അറിയില്ല.

ഇമാം നവവി, ശറഹു മുസ്‌ലിമിൽ എഴുതുന്നു, "നീ അവന്റെ ഹൃദയം പിളർത്തി നോക്കിയോയെന്ന പ്രവാചക ചോദ്യം ബാഹ്യാവസ്ഥ അനുസരിച്ച് മാത്രമേ വിധിക്കാമൂ, അന്തരംഗം അല്ലാഹുവിന് വിടണമെന്ന ഫിഖ്‌ഹിലെയും ഉസ്തുലിലെയും അടിസ്ഥാന തത്വത്തിനുള്ള തെളിവാണ്" (2 / 107).

അബൂ സഇദ് അൽ ഖുദ്രിയിൽ നിന്ന് മുസ്‌ലിം ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഒരു ഹദീഥുണ്ട്. **ഒരിക്കൽ പ്രവാചകൻ യുദ്ധാർജ്ജിത സ്വത്ത് വീതം വെക്കവെ ഒരാൾ എഴുന്നേറ്റ് നിന്ന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, "മുഹമ്മദേ, നീ അല്ലാഹുവെ ഭയക്കുക". അപ്പോൾ പ്രവാചകൻ ചോദിച്ചു, "എന്നേക്കാൾ അല്ലാഹുവെ ഭയക്കുന്നവൻ ആരുണ്ട്?". കേട്ടു നിന്ന ഖാലിദ് പ്രവാചകനോട് അനുവാദം ചോദിച്ചു, "പ്രവാചകരേ, ഞാനവന്റെ കഴുത്ത് വെട്ടെട്ടെ?" പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു, "പാടില്ല, അവൻ നിസ്കരിക്കുന്നവനാകാം". അപ്പോൾ ഖാലിദ് പറഞ്ഞു, "ഹൃദയത്തിലില്ലാത്തത് നാവു കൊണ്ട് പറയുന്ന എത്രയോ നിസ്കാരക്കരുണ്ട് ദൂതരേ....". നബി പറഞ്ഞു, "ജനഹൃദയങ്ങൾ പിളർന്നും ഉള്ളും കീറിയും നോക്കാൻ ഞാൻ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല". പിന്നെ, പിന്തിരിഞ്ഞ് പോകുന്ന അയാളെ നോക്കി നബി പറഞ്ഞു, "അവനെ വിട്ടേക്കുക. അവന് ചില**

അനുയായികൾ വരാനിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ നിസ്കാരത്തോട് ചേർത്ത് നോക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ നിസ്കാരങ്ങളും, അവരുടെ നോമ്പോട് ചേർത്ത് നോക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ നോമ്പുകളും നിങ്ങൾക്ക് നിസ്സാരങ്ങളായി അനുഭവപ്പെടും. അവർ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യും, എന്നാൽ അതവരുടെ തൊണ്ടക്കുഴിക്കപ്പുറം കടക്കില്ല. വേട്ടമൃഗത്തെ തുളച്ച് അമ്പ് പുറത്തുകടക്കും പോലെ അവർ സീനിൽ നിന്ന് പുറത്ത് പോകും. ഞാൻ അവരെ കണ്ടു മുട്ടുകയാണെങ്കിൽ മമൂദിനെ കൊന്നത് പോലെ അവരെ കൊല്ലും" (ബുഖാരി, മുസ്ലിം, അബൂ യഅ്ല). ഈ ഹദീസും ആരുടെയും അകം പിളർന്നു നോക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല.

ഇവിടെ ഒരു സംശയം ഉദിച്ചേക്കാം, അയാൾ നിസ്കരിക്കുന്നു, ഒപ്പം പ്രവാചകനെ നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടും ഒന്നിച്ച് വന്നാൽ എന്താണ് വിധി?

നമുക്കറിയാം, '**അല്ലാഹുവെ ഭയക്കുക**'യെന്ന് നാമാരും പ്രവാചകനോട് പറയാറില്ല. പ്രവാചകനേക്കാളും പദവിയിൽ താഴെയുള്ള ആരോടും പറയാം. എന്നാൽ, ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന് പ്രവാചകൻ സ്വഹാബതിനെ എങ്ങനെയാണ് പഠിപ്പിച്ചതെന്ന് നോക്കുക. പ്രവാചകൻ ഖാലിദിനോട് പറഞ്ഞു, '**അയാൾ നിസ്കരിക്കുന്നവനാകാ**മെന്ന്. അയാളുടെ നിസ്കാരമാണ് അയാളെ ഖാലിദിന്റെ വാളിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിച്ചത്. അവിടെ അയാളുടെ ജീവന്റെ സംരക്ഷകനായി മാറിയത് നിസ്കാരമാണ്. നാം തെറ്റുകളിൽ വീണു പോയാലോ, വീഴ്ചകളും കുറ്റവുകളും സംഭവിച്ചാലോ അത് സംരക്ഷ

തീർക്കും.

തന്റെ എതിർ ഭാഗത്തു നിന്ന ആളുടെ കാര്യത്തിൽ വിധി കൽപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉസാമക്ക് സംഭവിച്ച അതെ അബദ്ധം തന്നെയാണ് ഖാലിദിനും സംഭവിച്ചത്. 'ഹൃദയത്തിലില്ലാത്തത് നാവു കൊണ്ട് പറയുന്ന എത്രയോ നിസ്കാരക്കാരുണ്ടെ' ന് ഖാലിദ് പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അവരുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ളത് ഖാലിദ് എങ്ങനെയറിയാനാണ്!?. പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു, **'ഹൃദയം പിളർന്നും ഉള്ളും കീറിയും നോക്കാൻ ഞാൻ കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല'.**

പ്രവാചകനോട് അയാൾ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ അതീവ ഗൗരവമുള്ളതും പാതകവുമാണ്. എന്നാൽ അയാളുടെ പ്രസ്താവന കുഹ്റല്ല. എന്നാൽ പ്രവാചകനോട് പറയാൻ പറ്റിയ വർത്തമാനവുമല്ല. ഒരുവശത്ത് അയാളുടെ നിസ്കാരം അയാളുടെ ഈമാന് സാക്ഷ്യം നിൽക്കുന്നു. അയാളുടെ തൗഹീദും ശഹാദതും അത് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. മറുവശത്ത്, അയാളുടെ പ്രസ്താവന സംശയത്തിനിട നൽകുന്നു. അയാളുടെ നിസ്കാരം പോലുള്ള വ്യക്തത അതിനില്ല. അയാളുടെ കുഹ്റിനെ സംശയത്തിലാക്കുന്ന ഏതെങ്കിലുമൊക്കെ ഒരു കാര്യം അയാളുടെ വ്യക്തതയുള്ള ഈമാനിനെ നിരാകരിക്കുകയില്ല. സംശയവും സന്ദേഹവുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായതിനെ റദ്ദ് ചെയ്യുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? ദുർബല തെളിവുകൾ വ്യക്തവും ശക്തവുമായ തെളിവിനെതിരെ പ്രബലമായിരിക്കുകയില്ല.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ, 'ഞാനവരെ കണ്ടുമുട്ടുകയാണെങ്കിൽ
ഥമുദിനെ കൊന്നതു പോലെ അവരെ കൊല്ലൂ' മെന്ന പ്രവാചക
പ്രസ്താവന എന്താണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്?

നാം പറയുന്നു, പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞത് ബാഹ്യതലം നോക്കി
വിധിക്കണമെന്നാണ്. അവർ നാളെ എന്തായിരിക്കും എന്ന്
നോക്കി വിധിക്കണം എന്നല്ല. നയവഞ്ചകർ ആരൊക്കെയെന്ന്
അല്ലാഹു വഹ്‌യ് മുഖേന നബിയെ അറിയിച്ചിരുന്നു. എന്നിട്ടും
അവിടുന്ന് അവരെയാരെയും വധിച്ചില്ല. അവരുടെ
നിസ്കാരങ്ങളാണ് അവരെ സംരക്ഷിച്ചത്. പ്രവാചകൻ
പറഞ്ഞത്, തുടർന്നുവരുന്നവരുടെ ഇത്തരം ചെയ്തികൾ
യുദ്ധത്തിന് നിദാനമാകുമെന്നാണ്. അത് ശരിയുമായിരുന്നു.
അവർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് വരെ ഖലീഫ അലി അവരെ
അവഗണിച്ചു. ഖവാരിജ് കാര്യങ്ങൾ യുദ്ധത്തിലേക്ക്
എത്തിച്ചപ്പോഴാണ് അലി അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്തതും
അവരെ വധിച്ചതും.

ബദറിൽ പിടിക്കപ്പെട്ട തടവുകാരുടെ വിഷയം നോക്കുക.
യുദ്ധത്തിൽ ഖുറയ്ശികളുടെ പക്ഷത്തായിരുന്ന അബ്ബാസ്
ബിൻ അബ്ദുൽ മുത്വലിബ് മുസ്‌ലിംകളാൽ
ബന്ധനസ്ഥനാക്കപ്പെട്ടു. നബി അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞു,
"താങ്കളുടെ കൈവശം പണമുണ്ട്. താങ്കളുടെയും
മറ്റുള്ളവരുടെയും മോചനദ്രവ്യം നൽകി
സ്വതന്ത്രനായിക്കൊള്ളുക". അബ്ബാസ് പറഞ്ഞു, "ഞാൻ
മുസ്‌ലിമാണ്. ഞാനെന്തിന് പണം നൽകണം?
താങ്കൾക്കെതിരെയുള്ള യുദ്ധത്തിലേക്ക് ഖുറയ്ശികളാൽ
നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടവനാണ് ഞാൻ". നബി പറഞ്ഞു,
"അങ്ങയുടെ ഇസ്‌ലാം അല്ലാഹുവിന് അറിയാം. എന്നാൽ

**താങ്കൾ ബാഹ്യതലത്തിൽ ഞങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്തു.
മോചനദ്രവ്യം നൽകുക, മോചിതനായിക്കൊള്ളുക".**

നമ്മോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന കാഫിറിന്റെ അണിയിൽ നിൽക്കുന്നവരോട് അവരോടെന്ന പോലെ തന്നെയാണ് പേരുമാറേണ്ടെന്നതിന് തെളിവാണ് ഈ സംഭവം. പ്രവാചകന്റെ പിതൃവ്യനായിരുന്നു അബ്ബാസ്. എന്നാൽ ആ ബന്ധം അദ്ദേഹത്തിന് സഹായകരമായില്ല. ഇതര തടവുകാരോട് സ്വീകരിച്ച അതേ സമീപനം തന്നെയാണ് അബ്ബാസിനോടും അനുവർത്തിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈമാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഉപകാരപ്പെട്ടില്ല. നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന വാദം അദ്ദേഹത്തിന് ഇളവേ (ഉദ്ർ) കിയതുമില്ല. ഹിജ്റ ചെയ്യാൻ അല്ലാഹു കല്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ഹിജ്റ ചെയ്യാനുമാകുമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹമത് ചെയ്തില്ല.

ഉമർ ബിൻ ഖത്വാബ് പറയുന്നു, "നബിയുടെ കാലത്ത് വഹ്യ് മുഖേന ചിലരുടെ ആന്തരികാവസ്ഥ പരിഗണിച്ചിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ, വഹ്യ് നിലച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ബാഹ്യാവസ്ഥ പരിഗണിച്ച് മാത്രമേ നിങ്ങളിൽ വിധി കൽപ്പിക്കാനാവുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ആർ നമ്മെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവോ അവന് നാം അഭയമേകും. അവനോട് നല്ല ബന്ധം പുലർത്തുകയും ചെയ്യും. അവരുടെ ആന്തരികാവസ്ഥ അന്വേഷിക്കാൻ നാം ബാധ്യസ്ഥരല്ല. അത് അല്ലാഹു വിചാരണ ചെയ്തു കൊള്ളും. ഇന്ന് ദുർവൃത്തി ചെയ്യുന്നവരെ നാം ശിക്ഷിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ആന്തരികാവസ്ഥ എത്ര നല്ലതെന്ന് അവരവകാശപ്പെട്ടാലും ശരി" (ബുഖാരി).

എന്താണ് ഉമർ ഖത്യാബ് പറഞ്ഞത്? ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചിലരുടെ ഇസ്‌ലാം വഹ്‌യ് മുഖേന ഉറപ്പാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു; അവരുടെ ബാഹ്യാവസ്ഥ പരിഗണിച്ച് കുഫ്‌ർ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും. ഹാതിബ് ബിൻ അബീ ബൽത്തയുടെ സംഭവം തന്നെ ഉദാഹരണം.

പൊറുത്തു കൊടുക്കുന്നത് വളരെ നല്ല കാര്യമാണ്. അവകാശപ്പെട്ടവർക്ക് അത് ചെയ്തു കൊടുക്കുക തന്നെ വേണം. പൊറുത്തു കൊടുക്കുന്നതിന് അല്ലാഹുവിന്റെ വഹ്‌യ് പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ പ്രവാചകൻ എന്നാൽ ശിക്ഷിക്കാൻ അതുപയോഗിച്ചതുമില്ല. പ്രവാചകന്റെ സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നുവത്. മനുഷ്യന്റെ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യപത്രമേകുവാൻ വഹ്‌യ് ഉപയോഗിച്ചു എന്നാൽ ശിക്ഷിക്കുവാൻ അവരുടെ ബാഹ്യ പ്രകടനങ്ങൾ മാത്രമേ പരിഗണിച്ചുള്ളൂ. അവരുടെ ഹൃദയത്തിനകത്ത് കുഫ്‌റും നിഹാഖുമാണുള്ളതെന്ന് വഹ്‌യ് മുഖേന പ്രവാചകന് അറിയാമായിരുന്നു.

ഇമാം ത്വഹ്‌ഫാവി തന്റെ 'അഖീദതുത്വഹ്‌ഫാവിയ' യിൽ പറയുന്നു, "തുറന്ന് പ്രകടിപ്പിക്കാത്ത കാലത്തോളം നാം ആരിലും കുഫ്‌റും ശിർകും ആരോപിക്കുകയില്ല. അവരുടെ രഹസ്യങ്ങൾ നാം അല്ലാഹുവിന് വിടുന്നു".

ഒരാളുടെ അവ്യക്തമായ അവിശ്വാസ പ്രകടനം അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല, സുവ്യക്ത അവിശ്വാസം അടിസ്ഥാനമാക്കി മാത്രമേ ഒരാളെ കാഫിറാക്കാൻ പാടുള്ളൂ. വ്യക്തമായ അവിശ്വാസം പ്രകടമാക്കാത്ത പ്രവൃത്തികൾ

ചെയ്യുന്നവരെ അതിന്റെ പേരിൽ തക്ഫീർ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളതല്ല. വ്യക്തമായി പരിശോധിച്ച്, നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും പാലിച്ച ശേഷം മാത്രമേ തക്ഫീർ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളൂ.

എന്നാൽ ഇസ്തിഹ്ലാലിന്റെ കാര്യമുണ്ടല്ലോ, അതായത് ഹറാമിനെ ഹലാലാക്കുന്നതും ഹലാലിനെ ഹറാമാക്കുന്നതും, അത് വ്യക്തമായ കുഫ്റാണ്.

ഇജ്തിഹാദ് ചെയ്യുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ ഇസ്തിഹ്ലാലിൽ വീണു പോയേക്കാം. ഇബ്നു ഹസ്മ് സംഗീതോപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. എന്തിനായിരുന്നു അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തത്? അല്ലാഹു കല്പിച്ചത് നിരാകരിക്കുവാനും, അല്ലാഹുവിന്റെയും ദൂതനെയും വിധി എതിർക്കുവാനും വേണ്ടിയായിരുന്നുവോ? അല്ലെങ്കിൽ, അത് സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയ തെളിവുകൾ അത് ഹറാമാണെന്ന് അംഗീകരിക്കാവുന്ന അവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല എന്നാണോ? ഹറാം ആണെന്ന നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ വിധം സുശക്തമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന് ആ തെളിവുകൾ. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വ്യക്തമായ കുഫ്റിന്റെ തലത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇസ്തിഹ്ലാൽ നടത്തിയതായി തോന്നാമെങ്കിലും, ആഴത്തിലുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ അങ്ങനെയല്ലെന്ന് വ്യക്തമാകും.

യുദ്ധത്തിനിടയിൽ ഒരാൾ സലാം പറഞ്ഞാൽ എന്ത് ചെയ്യണം? സംശയകരമായ അവസ്ഥയാണത്. മുസ്ലിമാണോ അല്ലെങ്കിലോയെന്ന് തീരുമാനിക്കാൻ പ്രയാസമാണപ്പോൾ. എന്നാൽ, ഒരാൾ കാഫിറുകൾക്കൊപ്പം നിന്ന്

മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അയാൾ മുസ്ലിമാണോ അല്ലയോയെന്ന് നോക്കേണ്ട ബാധ്യതയാണെന്നും നമുക്കില്ല. നാം കണ്ടതും, വ്യക്തമായ കുപ്താണെന്ന് അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയതുമായ പ്രവൃത്തിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെയും ന്യായീകരണത്തിന്റെയും ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ അവി്യക്ത കുപ്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള അന്വേഷണവും വിചിന്തനവും അത്യാവശ്യമാണ്.

മൂന്നാം കാണ്ടം

അന്ത്യനാളിൽ യഥാർഥ ഇസ്‌ലാം
അനുസരിച്ചാണ് പ്രതിഫലമേകുക,
ഇസ്‌ലാമിക വിധി അനുസരിച്ചല്ല

അന്ത്യനാളിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ യഥാർത്ഥ ഇസ്‌ലാം അഥവാ ഹഖീഖിയായ ഇസ്‌ലാമനുസരിച്ചാണ് അവിടെ പ്രതിഫലം നൽകുക. ഐഹികലോകത്ത് അയാളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഇസ്‌ലാമിക വിധി ആയിരിക്കില്ല അന്നവിടെ മാനദണ്ഡമാവുക.

ഇഹലോകത്ത് നാം ഒരാളെ മുസ്‌ലിമെന്ന് (അൽ ഇസ്‌ലാമുൽ ഹുക്കുമി) വിശേഷിപ്പിക്കുമെങ്കിലും, അതിന്നർത്ഥം അയാൾ വിജയിയാണെന്നല്ല. ബാഹ്യ ജീവിതത്തിൽ മുസ്‌ലിമായി ജീവിച്ചതു കൊണ്ടു മാത്രം അയാൾ പരലോകത്ത് രക്ഷപ്പെടുകയുമില്ല. അയാളുടെ അകപുറങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും ഇസ്‌ലാമിലായിരിക്കണമെന്നതാണ് യഥാർത്ഥ ഇസ്‌ലാം അഥവാ അൽ ഇസ്‌ലാമുൽ ഹഖീഖി. ആ അകപുറ പാരസ്പര്യം പരിഗണിച്ചാണ് നാളെ അയാൾ വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടുക. ഇഹലോകത്ത് നാം ആരുടെയും ബാഹ്യതലം മാത്രമേ പരിഗണിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ പരലോകത്ത് നരകാഗ്നിയിൽ നിന്നൊരാൾക്ക് രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ ഇസ്‌ലാമിക ശരീഅത് അനുസരിച്ച് അകവും പുറവും പ്രവർത്തിക്കണം. അഹ്‌ലുസ്സുന്ന അംഗീകരിച്ച പ്രമാണമനുസരിച്ച്, ഒരാളുടെ അകം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേ അറിയാനാവുകയുള്ളൂ എന്നതിനാൽ ഒരാളും സ്വർഗത്തിലോ നരകത്തിലോ എന്ന് നാം വിധിക്കുകയില്ല.

അപ്പോൾ ഒരു പ്രശ്നമുണ്ട്. ഒരു മുസ്‌ലിം സ്വർഗത്തിലോ നരകത്തിലോയെന്ന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ നമുക്കാവില്ലെങ്കിൽ കാഫിറിന്റെ കാര്യത്തിൽ അതെങ്ങനെ സാധിക്കും?

ഇവ്വിഷയം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ പൊതുജനത്തിന് വലിയ

തെറ്റു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലിംകളിൽ മാത്രം ബാധകമായത് കാഫിറുകളിൽ കൂടി അവർ പ്രയോഗിക്കുന്നതാണ് പ്രശ്നം. മുസ്ലിം മരണപ്പെട്ടാൽ സ്വർഗത്തിലാണോ നരകത്തിലാണോ എന്ന കാര്യത്തെ കാഫിറിന്റെ കാര്യത്തിലും അവർ ചേർത്ത് വെക്കുന്നു.

നാം പറയുന്നു, മുസ്ലിമിന്റെയും കാഫിറിന്റെയും വിധിയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. കൂഫ്റിൽ മരണപ്പെട്ട ഒരു കാഫിർ നരകത്തിലാണെന്ന് അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. അപ്പോൾ അവർ നരകത്തിലാണെന്ന് നാം പറയുന്നത് അല്ലാഹു അങ്ങനെ പറഞ്ഞത് കൊണ്ടാണ്. തന്റെ പിതാവിനെ കുറിച്ച് ചോദിച്ച ബദുവിനോട് പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു, "നീ അയാളുടെ ഖബറിലൂടെ പോകുമ്പോൾ അയാൾ കാഫിറും നരകത്തിലാണെന്നും നീ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുക". ബദു പറയുകയുണ്ടായി, "പ്രവാചകൻ എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിലാക്കി. കാഫിറിന്റെ ഖബറിലൂടെ പോകുമ്പോഴൊക്കെയും അയാൾ നരകത്തിലാണെന്ന് എനിക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടി വരുന്നു."

എന്നാൽ ഒരു കാഫിർ മരണപ്പെടും മുൻപെ തന്നെ അയാൾ നരകത്തിലാണെന്നു നമുക്ക് വിധിക്കാനാകുമോ?

നാം പറയുന്നു, ഇല്ല. എങ്ങനെയാണ് അയാളുടെ പര്യവസാനമെന്ന് നമുക്കറിയാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ അയാൾ നരകത്തിലാണെന്ന് നമുക്കങ്ങനെ പറയാനാവും? ഇസ്ലാമിനെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യുകയും പിന്നീട്, തൗബ ചെയ്ത് ഇസ്ലാമിക അണിയിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്ത എത്രയോ

കാഫിറുകളെ നാം കണ്ടിട്ടുണ്ട്! അല്ലാഹു അവർക്ക് പൊറുത്ത് കൊടുത്തിട്ടുമുണ്ട്. അപ്പോൾ, കാഫിർ കുഫ്റിലാണ് മരണപ്പെട്ടതെന്ന് ഉറപ്പില്ലാത്തപ്പോൾ അയാൾ നരകത്തിലാണെന്ന് നാം വിധിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല.

കാഫിർ കുഫ്റിലാണ് മരണപ്പെട്ടതെന്ന് നാമെങ്ങനെ അറിയാനാണ്? നാം പറയുന്നു, അയാളുടെ അവസ്ഥകളും ചുറ്റുപാടുകളും തെളിവുകളും അയാൾ കാഫിറാണോയെന്നതിലേക്ക് സൂചന നൽകുന്നതായിരിക്കും. ഒരാൾ ജീവിത കാലം മുഴുവൻ കുഫ്റിലായിരിക്കുകയും, അയാളെ കുറിച്ച് ആർക്കും മറ്റൊരാളിപ്രായം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നാം പറയും അയാൾ നരകത്തിലെന്ന്.

അയാളുടെ അവസ്ഥകൾ നിങ്ങൾക്കറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലോ? അയാൾ ചിലപ്പോൾ തൗബ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകാമെങ്കിലോ? അതേപോലെ, തങ്ങളുടെ ചുറ്റുപാടുകൾ കാരണം പല നവ മുസ്ലിംകളും തങ്ങളുടെ ഇസ്ലാം മറച്ചു വ വെക്കുന്നുണ്ടല്ലോ!

നാം പറയുന്നു, ഇക്കാര്യത്തിൽ നാം ശരീഅതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ് പിന്തുടരുന്നത്. അയാളെ വിധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നാം അയാളുടെ ബാഹ്യാവസ്ഥ മാത്രം പരിഗണിക്കുന്നു. അയാൾ തൗബ ചെയ്ത വിവരം നാം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ നിലപാട് നമുക്ക് ദോഷം ചെയ്യുന്നില്ല. അയാളുടെ തൗബ അനുസരിച്ച് അല്ലാഹു അയാളെ പരിഗണിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. അയാൾ

കാഫിറാണെന്നും നരകത്തിലാണെന്നും നാം വിധിച്ചാലും പരലോകത്ത് കാര്യങ്ങൾ അങ്ങനെയായിരിക്കുകയില്ല. അയാൾ മുസ്ലിമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന തെളിവുകൾ നമുക്ക് എത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അയാളെ കാഫിറെന്ന് വിധിക്കാൻ നമുക്കനുവാദമുണ്ട്. ഒരുവശത്ത്, ശരീഅതിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളും നിയമങ്ങളും അനുസരിച്ച് നാം വിധിക്കുമ്പോൾ തെറ്റു സംഭവിച്ചാൽ അതിൽ പ്രശ്നമില്ല. നാം ചട്ടങ്ങളോട് നീതി പുലർത്തിക്കൊണ്ട് വിധി കൽപ്പിച്ചതിനാൽ പരലോകത്ത് നമ്മുടെ തെറ്റ് ശിക്ഷക്ക് ഹേതുവാകുകയില്ല.

നാലാം കാണ്ഡം

അകപുറ പാരസ്പര്യവും സ്വാധീനവും

നമ്മുടെ ആന്തരിക വിശ്വാസത്തിനും ബാഹ്യ കർമ്മത്തിനുമിടയിൽ - അത് സൃഷ്ടിപരമോ സംഹാരപരമോ ആവട്ടെ - പാരസ്പര്യങ്ങളുണ്ടെന്നതിനും അന്യോന്യം സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നതിനും ഖുർആനിലും സുന്നതിലും നമുക്ക് അനേകം തെളിവുകളുണ്ട്. "സദ്യചനത്തിന് അല്ലാഹു നൽകിയ ഉപമ എങ്ങനെയെന്ന് നീ കണ്ടില്ലേ? ഒരു നല്ല മരം പോലെയാണ്. അതിന്റെ മൂലാങ്കുരം ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നതും, അതിന്റെ സ്കന്ധങ്ങൾ വിഹായസ്സിലേക്ക് വളർന്ന് നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടു" (14 : 24).

സദ്യചനം അഥവാ കലിമതുത്വയിബ കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം സാക്ഷ്യവചന (കലിമതുശ്ശഹാദ) മാണ്. അതാണ് അടിസ്ഥാനവും അടിവേരും. തൗഹീദ് വിശ്വാസിയുടെ ഹൃദയത്തിലാണ് അടിത്തറയായി നിൽക്കുന്നത്. അല്ലാതെ, അവന്റെ നാവിന്റെ വാഗ്വിലാസങ്ങളിലല്ല.

ആ മരത്തിന്റെ അകക്കാമ്പ് നാം കാണുന്നില്ല. അതിന്റെ വേരുകൾ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിലില്ല. നാം കാണുന്ന പുറം കാഴ്ചകളിൽ അതിന്റെ തടിയും ചില്ലുകളുമാണുള്ളത്. തൗഹീദും അതുപോലെയാണ്. അതിന്റെ അടിവേര് ഹൃദയത്തിലാണ്. നമുക്ക് ദൃശ്യമാകുന്നതൊക്കെയും അവയവങ്ങളിലൂടെ വെളിവാകുന്നത് മാത്രമാണ്.

ഏറ്റവും ഉയർച്ചയിലേക്ക് കുതിക്കുന്ന ഒരു മരത്തിന്റെ അടിവേര് ശക്തവും ആഴത്തിലുള്ളതുമായിരിക്കുമെന്ന് ശാസ്ത്രീയ ജ്ഞാനം പറയുന്നു. അതേപോലെയാണ് തൗഹീദിന്റെ കാര്യവും. അതിന്റെ വേര് ശക്തവും

ആഴത്തിലുമാകുമ്പോൾ ശിഖരങ്ങൾ വികസിക്കുകയും പടരുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാഹ്യാരാധനകൾ എത്ര അധികരിക്കുന്നുവോ അത്രയും അതിന്റെ ഉള്ള ശക്തവും ദൃഢവുമാകുന്നു. മരം പത്ത് മീറ്റർ ഉയരത്തിലുള്ളതാണെങ്കിൽ അതിന് തക്കവിധം ശക്തവും പ്രബലവും ആഴത്തിലുള്ളതുമായിരിക്കുമല്ലോ അതിന്റെ വേരുകൾ. തൗഹീദിന്റെ കാര്യവും അതുപോലെ തന്നെയാണ്. തൗഹീദിന്റെ ബാഹ്യകർമ്മങ്ങൾ ശക്തമാകുമ്പോൾ അതിന്റെ ആന്തരികാവസ്ഥയും ശക്തമാകും. അതേപോലെ ഹൃദയത്തിൽ തൗഹീദും ഈമാനും എത്ര ശക്തമാകുന്നുവോ, അതയാളുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ സുവ്യക്തമായി ദൃശ്യമാവുകയും ചെയ്യും.

വേരിന്റെ ശക്തിദൗർബല്യങ്ങൾ അതിന്റെ ബാഹ്യാവസ്ഥയെ സ്വാധീനിക്കും. ശിഖരങ്ങൾ അതിന്റെ അങ്കുരത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. അതിന്റെ ബാഹ്യാവസ്ഥയെ പരുവപ്പെടുത്തുന്നു. തൗഹീദിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഹൃദയത്തിൽ ഈമാൻ എത്ര ശക്തമാകുന്നുവോ അതനുസരിച്ച് അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ പുറത്ത് പുഷ്പിക്കുന്നു. അവ പരസ്പരം കൊടുക്കുവാങ്ങലുകൾ നടത്തുന്നുവെന്ന് വ്യക്തം. ഹൃദയം മരിച്ചാൽ അത് ശരീരത്തെ അപ്പാടെ നിശ്ചലമാക്കുന്നു. ഹൃദയം നന്നായി തുടിക്കുകയും മിടിക്കുകയും ചെയ്താൽ അത് മുഴുവൻ ശരീരത്തെയും ഊർജസ്വലമാക്കുന്നു. ഇതിനെയെല്ലാം ഒരു വൃക്ഷത്തോട് ഉപമിച്ച് കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ഖുർആൻ.

പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു, **"നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിലൊരു അവയവമുണ്ട്. അത് നന്നായാൽ ശരീരമാസകലം**

സംശുദ്ധമായി. അത് ദുഷിച്ചാൽ ശരീരമപ്പാടെ ദുഷിച്ചു. ഹൃദയമാണത്" (ബുഖാരി). നബി പറഞ്ഞു, "വിശ്വാസി ഒരു ദുഷ്കർമ്മം ചെയ്താൽ അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു കറുത്ത പുള്ളിയുണ്ടാകുന്നു. പാതകങ്ങളിൽ നിന്ന് പിൻവലിയിക്കുകയും അല്ലാഹു സമക്ഷം തൗബയും ഇസ്തിഗ്ഫാറും ചെയ്യുകയുമാണെങ്കിൽ അവന്റെ ഹൃദയം സ്വച്ഛമാകുന്നു. അയാൾ വീണ്ടും പാപകൃത്യത്തിലേർപ്പെട്ടാൽ കറുത്തപുള്ളി വികസിക്കുന്നു. അങ്ങനെയത് ഹൃദയമാസകലം വ്യാപിക്കുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു, "അല്ല, പക്ഷേ അവർ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽമേൽ കറയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു" (83 : 14) (തിർമുദി)

കർമ്മങ്ങൾ ഹൃദയത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നുവെന്നതിന് ഇത് തെളിവാണ്. പൈശാചിക പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന ഒരാളുടെ ഹൃദയം നിർമലവും ശുദ്ധവുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുവാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. പുറം മുഴുവൻ മലീമസവും അശുദ്ധവുമെങ്കിൽ അവന്റെ ഉള്ളവും അതേപോലെ മലീമസവും അശുദ്ധവുമായിരിക്കും. നബി പറഞ്ഞു, "പായയുടെ ഇഴകൾ പോലെ ഹൃദയങ്ങളിൽ കുഴപ്പങ്ങൾ പ്രകടമാകും. ഏതൊരു ഹൃദയം അത് രൂപിച്ചുവെങ്കിൽ അതിലൊരു കറുത്ത പുള്ളി വീഴും. ഏതൊരു ഹൃദയം അതിനെ വെറുത്തതുവോ ആ ഹൃദയത്തിലൊരു ശുഭ്ര ബിന്ദു പടരും. അങ്ങനെ രണ്ട് അവസ്ഥകളുണ്ടാകും. ഏതൊരു ഹൃദയം ശ്വേത തെളിമയിലാണോ അതിനെ കുഴപ്പങ്ങൾ സ്വാധീനിക്കില്ല. ഏതൊരു ഹൃദയം കൃഷ്ണ വർണം പൂണ്ടോ, അത് നന്മയെ അറിയുകയുമില്ല. തിന്മയെ നിരാകരിക്കുകയുമില്ല. ഇച്ഛിക്കുന്നതൊക്കെ അത് ചെയ്യുന്നു"

(മുസ്ലിം).

നന്മയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ പോലുമാകാത്ത വിധം അപ്പാടെ കാളിമ നിറഞ്ഞതും, പാപങ്ങൾ കൊണ്ട് മുടിയതുമായ അവസ്ഥയെ ഖുർആനിലും ഹദീഥിലും 'റാൻ' എന്നാണ് അടയാളപ്പെടുത്തിയത്. **"വ്യഭിചാരി വിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ട് വ്യഭിചരിക്കില്ല. മോഷ്ടാവ് വിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ട് മോഷ്ടിക്കില്ല"** (ബുഖാരി, മുസ്ലിം). ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾ കുഹ്റല്ലെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. അങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യുക വഴി ഒരാളും മുർതദാവുകയില്ല. എന്നാൽ അതവന്റെ ഈമാനിനെ തന്നെ സ്വാധീനിക്കുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് കാണാവുന്നതാണ്.

ഈമാൻ എങ്ങനെയാണ് വിനഷ്ടമാവുകയെന്ന് ഇബ്നു അബ്ബാസ് സിനോട് ചോദിച്ച ഹദീഥ് ഇക്രിമയിൽ നിന്ന് ബുഖാരി ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം രണ്ട് വിരലുകൾ ഉയർത്തിക്കാണിച്ചു. എന്നിട്ട് ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നിൽ നിന്നകറ്റിയിട്ട് ഇതേപോലെയെന്നു പറഞ്ഞു. തുടർന്ന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, "ഒന്ന്, തൗബ ചെയ്താൽ....." ശേഷം രണ്ട് വിരലുകളും പഴയതു പോലെ ചേർത്തു വെച്ചു. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, "വ്യഭിചരിക്കുമ്പോൾ ഇസ്ലാം പുറത്ത് പോകുന്നു, അയാൾ വിരമിച്ചാൽ അത് മടങ്ങി വരുന്നു".

ഈ ഹദീഥുകളിൽ നിന്നെല്ലാം നമുക്ക് പഠിക്കാനായത്, ഹൃദയം ഒപ്പം നീങ്ങുകയോ സഞ്ചരിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ, ബാഹ്യതലത്തിൽ ഒരു ചലനമോ പ്രവൃത്തിയോ ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഒരാൾ ഇസ്ലാമിൽ നിലനിൽക്കെ അവൻ കുഹ്റിലോ

ശിർകിലോ പെട്ടുവെന്ന് നമുക്ക് സങ്കല്പിക്കാനേ
ആവുകയില്ല. ഒരാൾ നല്ലത് ചെയ്യുമ്പോൾ അയാളുടെ
ഹൃദയവും ആ നല്ലത്തിനോടൊപ്പമായിരിക്കും. മുർജിഅയുടെ
വാദഗതിക്കെതിരാണ് ഈ അവസ്ഥ. അവർ പറയുന്നത്,
ഒരാൾ എത്ര തന്നെ കുഹ്റിൽ ഏർപ്പെട്ടാലും ഹൃദയത്തിലെ
ഈമാൻ അങ്ങനെ തന്നെ തുടരുമെന്നാണ്. അകവും പുറവും
തമ്മിലുള്ള പാരസ്പര്യത്തെ അവർ അറുത്തു
മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. അവ പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കില്ലെന്നും അവർ
പറഞ്ഞു വെക്കുന്നു.

അഞ്ചാം ക്ലാസ്സം

പൊതു തക്ഫീർ വൈയക്തിക തക്ഫീർ
നിർബന്ധമാക്കുന്നില്ല

പൊതുവായ തക്ഫീർ സദാ സവിശേഷ തക്ഫീർ (തക്ഫീറുൽ മുഅയ്യാൻ) നിർബന്ധമാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അത് അനിവാര്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പൊതുവായി തക്ഫീർ ചെയ്യുന്നത് പോലെയല്ല അത് സവിശേഷമാകുമ്പോൾ. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചില ചട്ടങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളുമൊക്കെയുണ്ട്. നിരവധി ആധാരങ്ങളോട് കൂടിയ സുപ്രധാന തത്വമാണിത്. ചിലരുണ്ട്, കുഹ്റിൽ പെട്ടുപോയി എന്നുകൊണ്ട് അവർ കാഹിറാകുന്നില്ല. ഇത് കുഹ്റാണെന്ന് ഉലമ പൊതുവായി പറയുന്നതും, അതിൽ വീണുപോയാൽ ഒരാൾ കാഹിറായി എന്ന് പ്രത്യേകമായി അയാളെ കാഹിറാക്കി പറയുന്നതിനുമിടയിലുള്ള വ്യത്യാസം നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇത് കുഹ്റിന്റെ കർമ്മമാണ് എന്ന് ഒരാളോട് പറയുമ്പോൾ, അയാളെ തക്ഫീർ ചെയ്തുവെന്ന് ചിലർ മനസ്സിലാക്കുന്നത് നിരാശാജനകമാണ്. തക്ഫീർ ഇല്ലാതാക്കുന്ന എല്ലാവിധ വിഘ്നങ്ങളും സന്ദേഹങ്ങളും സംശയങ്ങളും ദൂരീകരിച്ച് വ്യക്തമായ തെളിവുകളോടെയായിരിക്കണം ഒരാളിൽ കുഹ്ർ ആരോപിച്ച് തക്ഫീർ ചെയ്യേണ്ടത്.

തക്ഫീറിൽ നിന്ന് തടയുന്ന നിരവധി വിഷയങ്ങളെ കുറിച്ച് പണ്ഡിതന്മാർ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ചിലത് നാം താഴെ സ്മരിക്കുകയാണ്.

ഒരു പുതുവിശ്വാസി, യഥാർഥ ജ്ഞാനം കൈവരിക്കുവാനുമുള്ള സാധ്യതകളൊന്നുമില്ലാത്ത വിദൂരതയിൽ താമസിക്കുകയും, അജ്ഞത നിമിത്തമോ

ദുർവ്യാഖ്യാനം നിമിത്തമോ അയാൾ കുഫ്ർ ചെയ്തു.
അല്ലെങ്കിൽ, അല്ലാഹു തന്നോട് എന്താണ് കല്പിച്ചതെന്ന്
അറിയാൻ സാധിക്കാത്ത വിധം വൈകല്യമുള്ളയാൾ.
അതുമല്ലെങ്കിൽ, അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളൊക്കെ നാം
അറിയിക്കുമ്പോഴും, അതൊക്കെ തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ നിന്ന്
സ്വന്തത്തെ തടയും വിധം വൈകല്യമുള്ളയാൾ. ആ
വൈകല്യമാണ് അയാളെ കുഫ്റിൽ പെടുത്തിയത്.
അല്ലെങ്കിൽ ഇസ്ലാമിനെ എതിർക്കുന്നതിന് നിമിത്തമായത്.
ജനങ്ങൾ പറയുന്ന തരത്തിലുള്ള വിചിത്രങ്ങൾ ഇതിൽ
പെടുകയില്ല. ഇഹലോകത്തെ ജീവിത പ്രാരബ്ധത്തിലും
ജീവിത സന്ധാരണ യാത്രയിലും താൻ പെട്ടുപോയിരുന്നു.
അതിനിടക്ക് തൗഹീദ് കേൾക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനുമായില്ല
എന്ന ന്യായീകരണത്തിന് ശരീഅതിൽ യാതൊരു ഇളവും
ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

ഹുജ്ജത് എങ്ങനെയാണ് സ്ഥാപിതമാവുകയെന്നതാണ്
വിഷയം. ഹുജ്ജത് എന്നത് അല്ലാഹുവും റസൂലും എന്നതു
പറഞ്ഞുവെന്ന ശറഇ ഈ ഞാനാണ്. അത് ഒരു വ്യക്തി
ഈമാനിന് എതിരു നിൽക്കുകയെന്ന വൈകല്യത്തെ
ദൂരീകരിക്കുന്നു. അയാൾ അജ്ഞനായിരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ
നിങ്ങൾ ഹുജ്ജത് സ്ഥാപിക്കേണ്ടത് ഖുർആനിൽ നിന്നും
സുന്നതിൽ നിന്നുമായിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്, മദ്യം
ഹലാലാണെന്ന് പറയുന്ന വ്യക്തിയോട് ഖുർആനിൽ നിന്നും
സുന്നതിൽ നിന്നും അതിന്റെ നിരോധനം വ്യക്തമാക്കുന്ന
സുവ്യക്ത തെളിവുകൾ നൽകണം. (കൂടുതൽ പഠനത്തിന്
നോക്കുക, **ഖവാഇദു ഫിത്തക്ഹീർ : അൽ ഉദ്റു ബിൽ ജഹ്ലി
വ ഖിയാമുൽ ഹുജ്ജ**)

ഈമാനിന്റെ സംസ്കരണോപാധിയായിത്തീരുന്ന ഏത് കർമവും ഉപേക്ഷിക്കൽ കുഹ്റാണ്. കുഹ്റിന് എതിരായ ഏത് കർമം പ്രവർത്തിക്കലും ഈമാനിന്റെ സംസ്കാരണോപാധിയാണ്.

പ്രഥമ അവസ്ഥ: ആദ്യം പറഞ്ഞതിനുള്ള ഉദാഹരണം നിസ്കാരമാണ്. ഈമാനിന്റെ ഉപാധിയാണ് നിസ്കാരം. അത് ഉപേക്ഷിക്കൽ കുഹ്റാണ്. ശരീഅതിന്റെ വിധി തേടിപ്പോകുന്നതും അതിൽ തൃപ്തിപ്പെടുന്നതും ഈമാനാണ്. അതുപേക്ഷിക്കുകയും മനുഷ്യ നിർമ്മിത നിയമങ്ങളിലേക്ക് വിധി തേടി പോകുന്നതും കുഹ്റാണ്. അതേപോലെ ത്യാഗൂതിനെ നിരാകരിക്കുന്നത് ഈമാൻ ശരിയാവാനുള്ള ഉപാധിയാണ്. ഈമാൻ ശരിയാവാനുള്ള ഉപാധിയായ ഏതൊരു കർമം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും കുഹ്റാണ്.

ദ്വിതീയാവസ്ഥ: മനുഷ്യ നിർമ്മിത നിയമങ്ങളിലേക്ക് വിധി തേടിപോകൽ കുഹ്റാണ്. കാരണം, അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ഈമാനിന്റെ ഉപാധികളെ ഉപേക്ഷിക്കലാണ്. അല്ലാഹുവെയോ, പ്രവാചകനെയോ, ഖുർആനെയോ പരിഹസിക്കലും നിന്ദിക്കലും ഒക്കെ കുഹ്റാണ്. അത്തരം കാര്യങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികളിലേർപ്പെട്ടാൽ ഈമാൻ നന്നാക്കാനുള്ള ഉപാധിയാണ്. അതിനാൽ കുഹ്റായ ഇത് കർമവും ഉപേക്ഷിക്കലും, അതിൽ നിന്നകന്ന് നിൽക്കലും അവയോട് എതിരു നിൽക്കലും ഈമാൻ നന്നാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയാണ്.

കുഹ്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുകയും, അതിന് വിരുദ്ധമായത് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഈമാൻ നന്നാക്കാനുള്ള ഉപാധിയാണെങ്കിൽ, നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിലും കൂടുതൽ ഉപാധികൾ ഉണ്ടാവുകയല്ലേ ചെയ്യുകയെന്ന സംശയമുദിച്ചേക്കാം.

നാം പറയുന്നു, എല്ലാ കർമവും സ്വന്തം നിലക്ക് ഒരുപാധിയേയല്ല. എന്നാൽ അതൊക്കെയും തൗഹീദിന്റെ ഉപാധിക്ക് കീഴിൽ വരുന്നുവെങ്കിൽ അതങ്ങനെതന്നെയാണ് താനും.